

Just one minute, forever

Austria-based sculptor Erwin Wurm recently had his first solo exhibition in Southeast Asia at 100 Tonson Gallery.

Interview Rebecca Vickers Portrait / Photos Ketsiree Wongwan

I always strongly tried to be connected to this quote 'level of quality'... And I always failed.

art4d: Could you introduce and explain the concept behind the title of the exhibition?

Erwin Wurm: Subjectivity means I see the world through my eyes and work about my time, our time, my society, our society. So it means it is a personal view on our time and our society.

art4d: And this is your first solo exhibition in Southeast Asia, correct?

EW: Yes

art4d: How did the exhibition come about?

EW: I was invited by Jackraphun (Thanateeranon), who is a Thai artist who came to Venice and contacted me and visited me and then we created the idea of having a show together and he organized it with 100 Tonson Gallery.

art4d: The opening is tomorrow, but the work is already on display, do you have any idea of how the work has been received thus far, or more generally, could you talk about how your work is received in different regions of the world, and how you chose which pieces to show in the exhibition here in Thailand?

EW: The selection was more for practical reasons, it was what was at the studio at the time when Jackraphun came to visit and then of course we had to think about shipment and things like that because it's really far away. So these were the first issues, what would fit and the second issues were what would bring my idea, or explain my idea, easily for the public in Southeast Asia. So we combine this second idea with these practical reasons and this was more or less the package.

Regarding how it has been received I have no idea really but my work has been shown in several parts of the world and also in Asia several times, places like China and Japan, and in Japan and China people were very open to my work, especially the performative parts, they liked very much. And, so, I think it will be OK.

art4d: Earlier this year, when you were giving a talk on your life and works here at the Bangkok Art and Culture Centre, you said that when you are working as a sculptor, you found that if you were to take the types of things that we normally like to cut-out, such as embarrassment, humility or ridiculousness, and put those elements in the work, it made the work stronger, more intense. Could you elaborate on this idea and how putting those unwanted elements into the works succeeds in making them stronger?

EW: Yes, I can just speak about my experience with these issues, it was when I was an art student and also later on when I had already been working as an artist that I always had this idea of this level, a level of high art or high philosophy, and I tried, I always strongly tried to be connected to this quote 'level of quality' and to certain issues which are related to this level. And I always failed, I didn't get access to it so I was trying, trying, trying hard but it became in a way artificial when I tried. And then, all of a sudden, after several years and impressive moments and things that were happening in my life and all around me I changed the attitude. I didn't care anymore about reaching this level and then all of a sudden something happened which changed the view on my work, which changed maybe also the way of

01 Cucumber งานที่ Erwin จำลองรูปทรงมาจากฟอร์มของแตงกวาดอง โดยสร้างสรรค้ออกมาเป็นประติมากรรมจากอะคริลิกหลากหลายขนาด

art4d: คุณช่วยแนะนำและอธิบายถึงแนวคิดเบื้องหลังของชื่อนิทรรศการได้ไหม?

Erwin Wurm: คำว่า 'Subjectivity' ในชื่อนิทรรศการหมายถึงมุมมองโลกผ่านสายตาและงานที่เกี่ยวข้องกับเวลาของเรา เวลาของเรา สังคมของเรา สังคมของเรา มันก็มีความหมายว่ามุมมองที่เป็นส่วนตัวที่มีต่อเวลาและสังคมของเรา

art4d: และนี่เป็นนิทรรศการเดี่ยวของคุณในแถบเอเชียนี้ใช่ไหม?

EW: ใช่ครับ

art4d: นิทรรศการนี้มีความเป็นมาอย่างไร?

EW: ผมได้รับเชิญจากจักรพันธ์ (ธนวีรานนท์) ซึ่งเป็นศิลปินชาวไทย ที่มาเวนิสและติดต่อผมและก็ไปเยี่ยมผม และเราก็ได้ไอเดียที่จะแสดงงานด้วยกันและเขาก็ร่วมจัดมันขึ้นมากับ 100 ดันสน แกลเลอรี

art4d: งานได้แสดงไปแล้ว คุณมีไอเดียเกี่ยวกับการตอบรับอย่างไรบ้าง หรือถ้าจะพูดให้กว้างๆ คุณพอจะพูดเกี่ยวกับงานของคุณว่าได้รับการตอบรับในภูมิภาคต่างๆ ทั่วโลกอย่างไร และคุณเลือกงานที่นำมาแสดงนิทรรศการที่นี้ในเมืองไทยอย่างไร?

EW: ในการเลือกมันเป็นไปตามเหตุผลในด้านความสะดวกเหมาะสม มันเป็นงานที่อยู่ในสตูดิโอตอนที่จักรพันธ์แวะมาเยี่ยมและแน่นอนเราต้องคิดถึงเรื่องการขนส่งหรืออะไรทำนองนั้นเพราะว่ามันมาไกล มันก็เลยเป็นเรื่องที่จะต้องคิดถึงเป็นเรื่องแรก อะไรที่จะเหมาะ

และอย่างที่สองก็คืออะไรที่จะนำไอเดียมาให้หรืออะไรที่มันอธิบายถึงแนวคิดของผมได้ง่ายสำหรับผู้ชมในเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้ เราก็เลยเอาไอเดียที่สองมารวมกับไอเดียที่เกี่ยวกับความสะดวกในการขนส่งเข้าด้วยกันจนออกมาเป็นแพ็คเกจนี้

ในเรื่องที่ว่ามันได้รับการตอบรับอย่างไรผมเองก็ไม่รู้จริงๆ แต่งานของผมได้ไปแสดงในหลายส่วนของโลก และก็หลายครั้งในเอเชีย อย่างเช่นในจีนและญี่ปุ่น ในญี่ปุ่นและจีนพวกเขาเปิดรับงานของผมดีมาก ผมก็เลยคิดว่ามันน่าจะโอเค

art4d: ก่อนหน้านั้น ตอนที่คุณมาพูดเกี่ยวกับชีวิตและงานของคุณที่หอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร คุณได้พบว่าถ้าคุณจะทำบางสิ่งบางอย่างที่คนเราอยากจะทำมันออกไป เช่น ความอับอาย การถูกข่มขู่ หรือความทุเรศ แล้วเอาองค์ประกอบพวกนี้มาใส่ในงาน มันจะทำให้งานมีพลังขึ้น มีความตึงเครียดมากขึ้น คุณช่วยขยายความแนวคิดนี้และคุณจะใช้องค์ประกอบที่คนไม่ต้องการพวกนี้ลงในงานได้อย่างไรเพื่อให้มันมีพลังมากขึ้นให้สำเร็จได้อย่างไร?

EW: ครับ ผมสามารถที่จะพูดถึงประสบการณ์ของผมเกี่ยวกับเรื่องนี้ มันเป็นตอนที่ผมยังเป็นนักศึกษาศิลปะอยู่และก็ต้องมาตอนที่ผมมาทำงานเป็นศิลปินซึ่งผมก็มีแนวคิดนี้อยู่ตลอดในระดับของศิลปะขั้นสูงหรือปรัชญาขั้นสูง ผมมักจะพยายามอย่างมากที่จะเชื่อมต่อกับอะไรที่เรียกว่า 'ระดับของคุณภาพ' และมีบางอย่างที่มันจะเชื่อมต่อกับระดับนี้ได้ และผมก็ล้มเหลว ผมไม่สามารถ

จะเข้าถึงมัน ผมก็ได้แต่พยายาม พยายาม และพยายามอย่างหนักและมันก็กลายมาเป็นอะไรที่ปลอมเมื่อตอนที่ผมพยายาม และในทันทีทันใด หลังจากหลายปีและมันช่างเป็นช่วงเวลาที่น่าประทับใจที่มันก็เกิดขึ้นมาซึ่งมันได้เปลี่ยนมุมมองในการทำงานของผมและบางทีวิธีการทำงานของผมด้วย และทันใดนั้นมันก็ไม่สำคัญอีกต่อไป แล้วผมก็ตระหนักว่ามีบางอย่างเกิดขึ้นในงานของผม และทันใดนั้นผู้คนหลายคนก็ดูจะน่าสนใจขึ้นมา และก่อนหน้านั้นผมเริ่มจะยอมรับสิ่งที่เรียกว่า ส่วนที่ 'แย' ส่วนที่ 'อ่อนแอ' ส่วนที่ปกติผมจะตัดมันออกจากงานของผม เช่น ความอับอาย และอีกหลายๆ อย่าง แล้วผมก็ใส่มันไว้ และสักพักผมก็เริ่มตระหนักว่ามันทำให้งานสมบูรณ์ขึ้น มันทำให้งานบางทีอาจจะอ่อนลงในเชิงของความเป็นแบบแผน ในวิธีที่ผมเคยเข้าใจในแง่ของความเป็นแบบแผนและคุณภาพของงานศิลปะ และวิถีที่เป็นแบบแผนในเวลานั้น แต่มันได้เปลี่ยนมุมมองเกี่ยวกับคุณภาพและเนื้อหาและนี่เองที่ทำให้งานสมบูรณ์ขึ้นในที่สุด และผมก็ได้รับผลสะท้อนกลับมาในทันทีจากสาธารณชน จากผู้คนที่เห็นมัน และผมก็รู้สึกว่ามันไปถูกทางแล้ว

art4d: บางทีอาจเป็นเพราะว่าทุกคนสามารถที่จะเข้าถึงองค์ประกอบเหล่านั้นได้

EW: อาจใช่ แต่มันก็เป็นไปในแบบที่ว่าก่อนหน้านั้นจะมีความอึดอัดและความตึงเครียด ผมเองก็เกรงและกลัวว่าจะไม่สามารถทำงานที่ดีได้และผมก็พยายามและมันเป็นความปรารถนาที่จะให้ถึงระดับที่ผมเคยเข้าใจว่าคุณภาพที่ถูกสร้างขึ้นมานั้นแบบหนึ่ง เนื้อหาทั้งหมดของคุณภาพถูกสร้างขึ้นมานั้น แต่ผมคิดว่ามันเป็นการเข้าใจผิด และใช่แล้วงานที่ข้อสงสัยจะออกมาด้วยตัวของมันเอง

One idea, one good idea, is not enough in an artist's life. You need many ideas because one idea will bring you up and then it weakens the work because it makes you, it makes the work, less exciting.

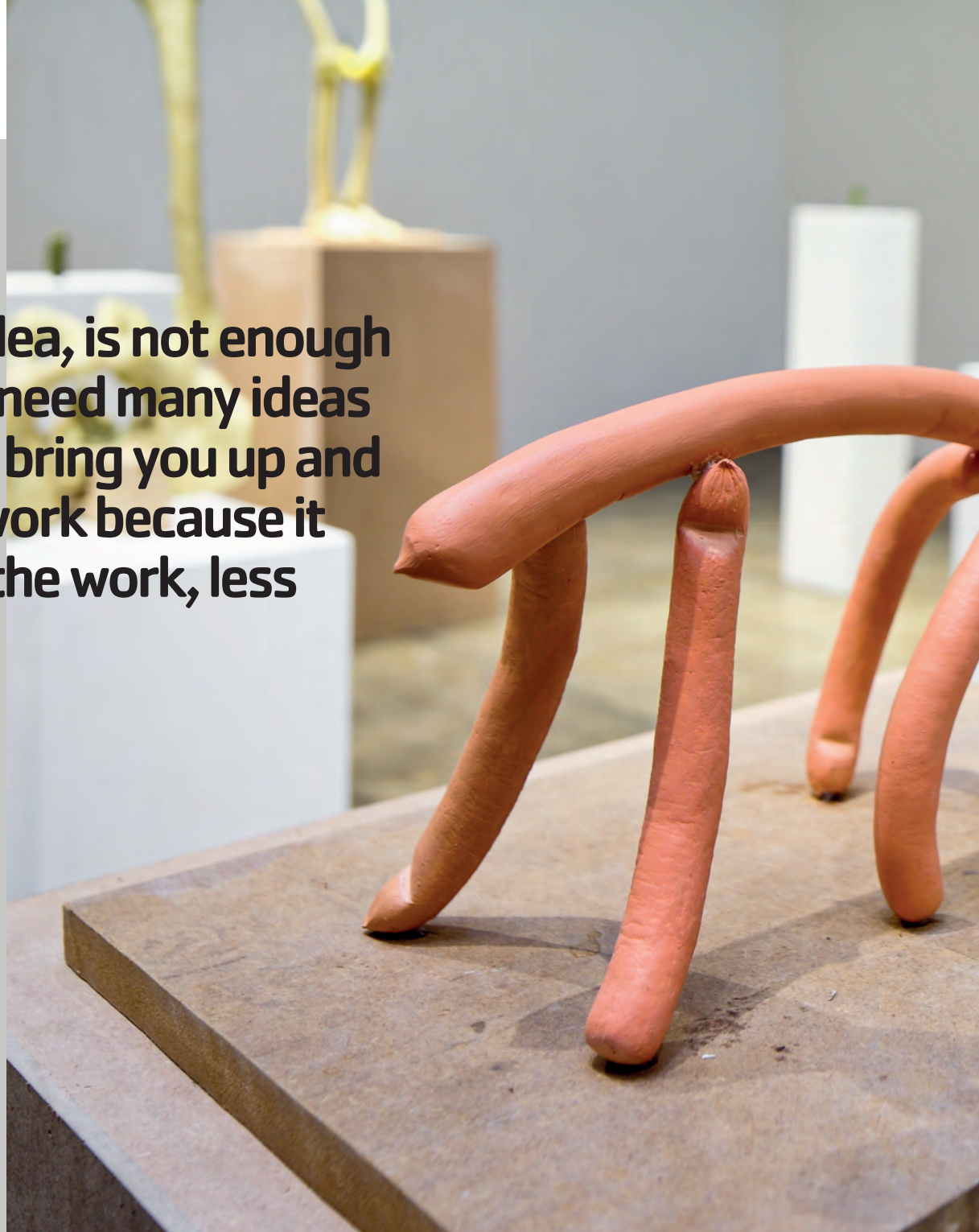
working. All of a sudden it wasn't important anymore.

And then, I realized that something happened in my work which all of a sudden many people found to be more interesting, and before that I started to accept the let's say 'bad' parts, the 'weak' parts, the parts which I normally would have cut it out of my work, like that embarrassment and many, many other things and let them in and after a while I realized it makes the work richer. It makes the work maybe weaker in formal questions, in the ways that I understood formality and quality of an art piece and formal ways at that time, but it changed the view on quality matters and content matters and this made the works richer in the end. And I got immediately feedback from the public from the people who saw this and I felt, yeah, it's a good way.

art4d: Maybe because everyone can relate to those elements?

EW: Maybe. Yes, maybe. But, it was also in the way that before there was this kind of tightness and tenseness and also I was afraid and scared to not be able to make good work and I was trying, and it was a longing on this certain level of how I understood the quality was constructed in a way. All the content of quality was constructed, but it was a misunderstanding I think. And yes, then the work honestly kept coming out by itself.

art4d: The objects that you often use in your works are what I would consider to be everyday objects, and it seems that the human elements of the works often become the sculpture more than the material, but the works that you are showing

here in Bangkok seem to be a step back in the direction of focusing on the objects. Could you explain the relationship between material, object and action in your work?

EW: Yes, the fact is, that I have tried to work on a wider basis from the beginning. So, I started at the same time working in three dimensions with real three-dimensional objects and sculptures, and then I had performative pieces and I also made photography, which I called also sculptural work. So drawings, performances, videos, did I miss something? There were also pieces with text. But, more or less, I started with those things from the beginning and my intention was to go on with this and to progress with these certain different methods and aspects in the same way, but the fact was that I sometimes focused more on the aspect of let's say the video, sometimes more on the aspect of performance and sometimes more on the drawings aspect, but I always combined the other things as well. But, what happened was that then the public, the audience, focused let's say for example for several years only on the one-minute sculptures, and then later on they focused only on certain videos or only on the 'Fat Cow,' but I still had the other body of work so it was more or less a problem which came from outside. I was always working on different fields but the focus changed from time to time. And I'm still doing that now, I make performative pieces plus I make real three-dimensional objects as well.

art4d: I was curious about this because, even in the one-minute sculptures, where perhaps the action is the work, it's all very temporary, there is

no real tracing or shadow of the action. With the works you are showing here however, that incorporate the skull and the skeleton, they seem to be creating much more permanent one-minute sculptures, could you talk about the transition from a very sort of temporary gesture to these more permanent objects?

EW: These pieces have a certain title, they are called 'One-Minutes Forever.' It plays with the notion of the one-minute sculpture, which is concentrated on something very short, on the ephemera, and also on the disappearance, which is basically like our life. The rest is a sculpture which lasts for the eternal, like its skeletal. The bones are our future which lasts for a really long time. So, our situation is like that of where we are here for a very short period of time, and then, for an incredibly long period of time, we will not be here. So these sculptures are for this part. So I created the one-minute sculptures for the part of our appearance in the world, and these pieces are created for the part in which our appearance is not here, in the future.

art4d: Many of your works are related to the Zeitgeist or icons of our time and society. With that in mind, could you introduce the work 'Sausage,' is the sausage a representation or symbol of our society?

EW: Yes, a matter of fact it is. The sausage I would say is an icon of Middle-European society. It's a food, yeah? And it's what people eat in these countries because in these countries like let's say Austria, Germany, Poland, Switzerland, Czechoslovakia and wider around also such as France and also England they eat sausages. These

02-03 Sausage ผลงานที่ศิลปินใช้ไส้กรอกมาเป็นภาพสะท้อนให้เห็นถึงสังคมและวัฒนธรรมของพื้นที่แถบยุโรปกลาง

04-05 One Minute Sculpture Forever หรือ ประติมากรรมหนึ่งนาทีตลอดไป เป็นการต่อยอดทางความคิดของ Erwin ที่มีต่องานก่อนหน้าอย่าง One Minute Sculpture หรือ ประติมากรรมหนึ่งนาที

ได้ไหม ไส้กรอกเป็นตัวแทนหรือสัญลักษณ์ของสังคมของเราได้ไหม?

EW: ครับ อันที่จริงแล้วมันเป็นอย่างนั้น ผมอยากจะพูดว่าไส้กรอกเป็นไอคอนของสังคมยุโรปกลาง มันคืออาหาร และมันเป็นอย่างที่ผู้คนกินในประเทศเหล่านี้ เพราะว่าในประเทศเหล่านี้ซึ่งมีออสเตรีย เยอรมนี โปแลนด์ สวิตเซอร์แลนด์ เชคโกสโลวาเกีย และขยายออกไปรอบๆ ด้วย เช่น ฝรั่งเศส รวมทั้งอังกฤษ พวกเขาต่างก็กินไส้กรอก ประเทศเหล่านี้ต่างก็เป็นประเทศที่มีอาหารหน้าหนาว พวกเขาเลยมีผักน้อยและก็มีปลาไม่มากนัก เรามีนี้อีสต์แต่นี้อีสต์วันนั้นเป็นของคอนวอยและสำหรับคนที่เหลือ เรากินไส้กรอกกับกระหล่ำปลีเป็นหลัก ผมโตมากับไส้กรอก ผักดอง และอะไรบางอย่างที่จริงก็คืออาหารหน้าหนาว ในอีกด้านหนึ่งผมชอบมันในมุมมองของประติมากรรม เพราะว่ามันมีรูปแบบที่โดดเด่น คุณมีผักดองเป็นล้านๆ แต่มันต่างก็แตกต่างกันและเหมือนกัน มันก็เหมือนกับไส้กรอกที่มีรูปแบบพื้นฐานง่าย ๆ ที่ผมชอบมาก และก็มีมันฝรั่งซึ่งมีมันฝรั่งเป็นล้านๆ ที่แตกต่างกัน ไม่มีมันฝรั่งสองหัวที่เหมือนกันเปี้ยบ ไม่มากก็น้อยที่มันดูแตกต่างซึ่งก็เหมือนกับมนุษย์ นี่คือนี่ที่ผมชอบเกี่ยวกับประติมากรรมนี้

art4d: พวกมันก็เหมือนกับภาพพอร์เทรทของผักดอง?

EW: คล้ายๆ อย่างนั้นครับ และพวกไส้กรอกเหล่านี้มักจะทำมาจากไส้ ของจริงนะ ซึ่งมันก็เลยเหมือนกับชีวภาพของร่างกายซึ่งเกี่ยวข้องกับร่างกายของเรานั้นก็เลยเป็นเรื่องที่เชื่อมโยงกันที่ผมชอบ

art4d: วัตถุที่คุณมักใช้ในงานของคุณคืออะไร ฉันอยากจะคิดว่ามันเป็นวัตถุในชีวิตประจำวัน และมันดูเหมือนว่าองค์ประกอบของมนุษย์ในงานมักจะเป็นประติมากรรมมากกว่าวัสดุ แต่งานที่คุณนำมาแสดงที่กรุงเทพฯ ดูเหมือนจะถอยกลับไปในพื้นที่ทางที่โฟกัสไปที่วัตถุ คุณจะช่วยอธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างวัสดุ วัตถุ และการกระทำในงานของคุณได้ไหม?

EW: ได้ครับ ความจริงก็คือว่าผมได้พยายามที่จะทำงานให้กว้างๆ และหลากหลายในตอนเริ่มแรก ดังนั้นผมก็เลยเริ่มต้นทำงานสามมิติที่เป็นวัตถุและประติมากรรมเป็นสามมิติจริงๆ ในเวลาเดียวกัน และก็งานเพอร์ฟอร์แมนซ์ และผมก็ทำงานภาพถ่าย ซึ่งผมเรียกมันว่างานประติมากรรมด้วย เลยมีทั้งภาพวาด เพอร์ฟอร์แมนซ์ วิดีโอ ผมขาดอะไรไปหรือเปล่า แล้วก็งานที่เขียนเป็นข้อความ แต่ไม่มากนักน้อยผมเริ่มด้วยพวกเหล่านี้จากเริ่มแรกและความตั้งใจของผมก็คือทำมันไปเรื่อยๆ และก้าวหน้าไปด้วยวิธีและรูปแบบต่างๆ ในวิถีทางเดียวกันแต่ความจริงก็คือบางทีก็โฟกัสไปที่รูปแบบในแบบที่เรียกว่าวิดีโอมากขึ้น บางทีก็เน้นไปที่รูปแบบของเพอร์ฟอร์แมนซ์มากกว่า และบางทีก็เน้นไปที่งานวาดมากกว่า แต่ผมก็มักจะรวมอย่างอื่นเข้าไปด้วย แต่สิ่งที่เกิดขึ้นก็คือสาธารณชนและผู้ชมโฟกัสไปที่ ยกตัวอย่างเช่นงานประติมากรรมหนึ่งนาทีของผมเป็นเวลาหลายปีและต่อมาพวกเขาก็โฟกัสไปที่งานวิดีโอโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่งาน 'วัวอ้วน (Fat Cow)' แต่ผมก็ยังมีส่วนในรูปแบบอื่นๆ มันก็เลยเป็นปัญหาซึ่งมาจากภายนอกไม่มากนักน้อย ผมมักจะทำงานในสาขาต่างๆ แต่โฟกัสเปลี่ยนไปตามกาลเวลา และผมก็ยังทำอย่างนั้นอยู่ในตอนนี้

ผมทำงานเพอร์ฟอร์แมนซ์ควบคู่กับทำงานที่เป็นวัตถุสามมิติไปด้วย

art4d: เราอยากจรรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้เพราะว่า แม้แต่ในประติมากรรมหนึ่งนาทีซึ่งเป็นอะไรที่บางทีการกระทำก็คืองาน มันเป็นอย่างที่ชั่วคราว ไม่มีร่องรอยหรือเงาของการกระทำ กับงานที่คุณแสดงที่นั่น อย่างไรก็ตามมันเป็นการรวมกะโหลกและโครงกระดูกเข้าด้วยกัน มันดูเหมือนจะสร้างประติมากรรมที่ถาวรกว่าประติมากรรมหนึ่งนาที คุณจะช่วยเล่าเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงจากทำทางที่เป็นชั่วคราวมาสู่วัตถุที่มีความถาวรกว่า?

EW: งานชิ้นนี้มีชื่อ 'หนึ่งนาทีตลอดกาล ('One-Minutes Forever')' มันเป็นการเล่นกับความคิดของประติมากรรมหนึ่งนาที ซึ่งจดจ่อไปที่บางสิ่งอย่างสั้นๆ โฟกัสไปที่แม่และไปที่การหายไป ซึ่งจริงๆ แล้วมันก็เหมือนกับชีวิตของเรา ที่เหลือก็เป็นประติมากรรมที่อยู่เป็นนิรันดร์เหมือนกับโครงกระดูกของมัน กระดูกก็คืออนาคตของเราที่จะคงอยู่ไปนานแสนนาน ดังนั้นสถานการณ์ของเราที่เหมือนกับว่าเราอยู่ที่นั่นเป็นเวลาสั้นๆ แล้วช่วงเวลาที่แสนยาวนานมากเราจะไม่ได้อยู่ที่นั่นและประติมากรรมชิ้นนี้เป็นของส่วนนี้ ดังนั้นผมก็เลยสร้างประติมากรรมหนึ่งนาทีสำหรับส่วนนี้เป็นการดำรงอยู่ของเราในโลก และชิ้นนี้สร้างขึ้นสำหรับส่วนการดำรงอยู่ของเราในอนาคตไม่ใช่ที่นี่

art4d: งานหลายชิ้นของคุณจะเกี่ยวกับจิตวิญญาณหรือไอคอนของช่วงเวลาและสังคมของเรา การที่มีมันอยู่ในใจ คุณจะช่วยแนะนำเรากับงาน 'ไส้กรอก (Sausage)'

I started to accept the let's say 'bad' parts, the 'weak' parts, the parts which I normally would have cut it out of my work, ... and let them in and after a while I realized it makes the work richer.

art4d: ที่งานเสวนาของคุณที่ในตอนต้นปีนี้ได้พูดว่าเมื่อศิลปินเริ่ม ตรามาก็เริ่ม ตอนนี้อย่างไรที่คุณได้เป็นศิลปินที่ทำงานและประสบความสำเร็จมาไ้ระยะหนึ่งแล้ว มันยังมีความรู้สึกเหมือนกับตรามาอยู่อีกหรือเปล่าทุกวันไหม?

EW: ตอนที่ผมทำงานใช้ครับ ตอนที่ผมไม่ได้ทำงานมันก็ไม่ไหน เพราะผมเดินทางและมีความสุขกับชีวิตของผมและสนุกกับลูกๆ และภรรยาของผมและก็อื่นๆ แต่ตอนที่ผมทำงานนั้นหมายความว่าผมต้องพยายามที่จะเชื่อมต่อตัวคุณ หรือที่จริงแล้วก็คือเชื่อมโยงตัวคุณกับงาน ซึ่งหมายถึงคุณกลับมาหรือเชื่อมต่อในระดับที่คุณเคยเข้าถึงมาก่อน ผมไม่ค่อยพอใจกับงาน ผมต้องการที่จะทำให้ดีขึ้นไปอีกตลอดเวลา ผมอยากจะทำมันให้ดีขึ้นหรือทำให้มันน่าเชื่อถือสำหรับผมและไปให้ถึงอีกระดับและนี่เป็นการต่อสู้ตลอดชีวิต

ไอเดียหนึ่งไอเดียที่ไอเดียเดียว มันไม่พอสำหรับชีวิตของศิลปิน คุณต้องการหลายๆ ไอเดีย เพราะว่าไอเดียเดียวจะนำคุณขึ้นไปแต่แล้วมันก็จะทำให้งานอ่อนลง เพราะว่ามันทำให้คุณ มันทำให้งาน น่าตื่นเต้นน้อยลง มันทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างคุณกับงานแยกเป็นเสี่ยงๆ ด้วยความเบื่อหน่าย ผมก็เลยต้องการความน่าตื่นเต้นใหม่ๆ และไอเดียใหม่ๆ เพื่อดึงมันขึ้นมาอีกและนี่ก็เป็นอย่างนี้ไปเรื่อยๆ ตอนที่คุณยังหนุ่มและในฐานะศิลปิน เขาเป็นว่าคุณเริ่มตื่นตอนอายุสี่สิบแต่คุณต้องการที่จะอยู่จนถึงอายุแปดสิบ คุณก็เลยมีหกสิบปีที่รออยู่ข้างหน้าให้คุณต่อสู้กับมัน ปีหนึ่งคุณขึ้นแต่ถ้าคุณไม่มีไอเดียใหม่ๆ หรือทำตัวเองให้ใหม่สต่ออยู่อย่างต่อเนื่องและดึงเอาตัวเองออกมาและนำความตื่นเต้นมาสู่คุณด้วยไอเดียใหม่ๆ และของใหม่ๆ เพื่อที่จะรื้อฟื้นจิตวิญญาณของคุณแล้วละก็มันก็จะอ่อนแอลงไป แล้วมันก็จะอ่อนแอไปหมดแล้วคุณก็จะตกเข้าไปสู่ห้วงแห่งความหดหู่ ใครต้องการแบบนี้บ้าง ดังนั้นตอนที่ผมอยู่ที่สตูดิโอมันก็เหมือนกับการต่อสู้ประจำวัน บางทีคุณอาจจะประสบความสำเร็จเล็กน้อยแต่บ่อยครั้งที่มันไม่ได้เป็นแบบนี้ มันดี มันยอดเยี่ยม ผมชอบมัน แต่ถ้าคุณไม่ต้องการที่จะต่อสู้ก็อย่ามาเป็นศิลปินเลย ง่ายๆ เลยคุณสามารถที่จะมีชีวิตที่ดีกว่าถ้าไปเป็นหมอฟันหรืออะไรก็ตาม โอเคไหมครับ

art4d: โอเค ขอบคุณมากสำหรับเวลา

EW: คุณยังอยากเป็นศิลปินอยู่อีกหรือเปล่า?

art4d: ใช่

EW: ถ้าอย่างนั้นก็มีความผิดของคุณเองนะ

are countries where they have winter foods, so they have less vegetables and not much fish, we had meat but meat was for the rich people and for the rest we ate basically sausages and cabbage. I grew up with sausages, pickles and some other stuff which were basically winter foods. On another side I like them from a sculptural point of view, because they have a very distinctive form, a simple form but a very distinctive form. You have many millions of pickles, but they are all different and also they are all the same. It's the same with the sausages; it is this basic form that I like very much. Also potatoes, there are many, many millions of different potatoes but not two potatoes look the same, more or less. They all look different like human beings. This I like from the question of the sculpture.

art4d: So they are like pickle portraits?

EW: Kind of, yes. And also these sausages are always made of intestines, the real ones, so it's a part of our biological body which relates to our body so it is this whole relation which I like.

art4d: At your talk here earlier this year you said that when an artist begins, the drama begins.

Now, after you have been a practicing and successful artist for some time, does it still feel like a drama? Every day?

EW: When I work, yes. When I don't work, no.

Because I travel and enjoy my life and have fun with my children and my friends and so on but when I work this means you have to try to connect yourself, or really relate yourself, to a certain level of works that you've reached that you try to get back to or be connected to. I'm not satisfied with the work; I

constantly want to be better. I want to make it better or to make it more convincing for me and reach another level, and this is a lifelong fight.

One idea, one good idea, is not enough in an artist's life. You need many ideas because one idea will bring you up and then it weakens the work because it makes you, it makes the work, less exciting. It makes the relationship to the work, myself to the pieces, boring. So I need new excitement and new ideas to bring it up again and this has to go on and on and on. When you are a young person and an artist, let's say you start at 20 but you want to live until 80, so you have 60 years in front of you of fighting. One year you are up, but if you don't continue with new ideas and refresh yourself and pull yourself out and bring yourself excitement through new ideas and new things to renew your spirit then it gets weak, then it gets totally weak and you fall slowly down into the depression. Who wants that? So, basically, when I am in the studio it is a daily fight. Sometimes you succeed a little bit and very often not. It's good, it's great, I like it. But if you don't want to fight, don't become an artist. Very simple. You can have a better life, as a dentist or whatever. Finished?

art4d: Yes, thank you.

EW: Do you still want to become an artist?

art4d: Yes.

EW: It's your own fault.

i Erwin Wurm
erwinwurm.at

06 บรรยายภาพภายในนิทรรศการ The Discipline of Subjectivity ภายใน 100 ต้นสน แกลเลอรี